

Arrest

nr. 78 313 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 30 juni 2008 bij de Belgische ambassade te Casablanca een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Dit wordt hem toegestaan en verzoeker komt België binnen op 4 oktober 2008.

Op 4 november 2008 keert verzoeker terug naar Marokko.

Op 8 mei 2009 dient verzoeker opnieuw bij de Belgische ambassade te Casablanca een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Dit visum wordt hem toegestaan en verzoeker komt op 8 augustus 2009 de Schengenzone binnen.

Op 21 oktober 2011 hoort de lokale politie de toekomstige echtgenote van verzoeker in het kader van een onderzoek naar een schijnhuwelijk.

Op 29 oktober 2011 biedt verzoeker zich aan bij de lokale politie in het kader van hetzelfde onderzoek.

Op 11 december 2011 biedt verzoeker zich opnieuw aan bij de lokale politie in het kader van hetzelfde onderzoek.

Op 11 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt op dezelfde datum ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

(...)

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Zijn intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enig middel.-

Schending van:

- *de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980*

- *artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden*

- *het zorgvuldigheidsbeginsel*

- *het rechtszekerheidsbeginsel*

*De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).**

En terwijl:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;

en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

(...)

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoeker reeds volgens de Islamitische gebruiken gehuwd is op 18/06/2011, en dat hij een huwelijksaanvraag heeft ingediend bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de woonplaats van de kandidaat-trouwers.

Verzoeker woont momenteel in bij de familie van zijn echtgenote/verloofde in afwachting van het goedkeuren van de huwelijksaanvraag. Van zodra zij tevens gehuwd zijn volgens de Belgische wet gaan zij alleen wonen.

Er is dus alleszins sprake van een gezinsband tussen verzoeker en B. G.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu heeft verzoeker een huwelijksaanvraag ingediend bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, op het ogenblik van de aanvraag beschikte verzoeker evenmin over een verblijfsrecht, nochtans werd hem toen geen bevel overhandigd om het grondgebied te verlaten.

Integendeel, verzoeker werd zelfs meerdere malen ondervraagd omtrent zijn huwelijksintenties en de cel schijnhuwelijken heeft een woonstcontrole uitgevoerd bij hem

Het is pas na het verhoor door de Lokale Recherche - dienst Schijnhuwelijken dd. 11/12/2011 dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt overhandigd.

Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens het onderzoek van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand afwachten alvorens een beslissing te nemen.

Een bevel om het grondgebied uitvaardigen om de reden dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum en dat een huwelijksaanvraag geen recht op verblijf doet ontstaan, had men bij de eerste aanvraag op de gemeente kunnen afleveren. Indien men de huwelijksaanvraag verder onderzoekt om de huwelijksintenties van de betrokken partijen te verifiëren, dan dient men tevens de resultaten van dat onderzoek af te wachten.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn echtgenote/verloofde achter te laten.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754).

In casu kan verzoeker zelf wel terugkeren naar zijn land van herkomst, doch zijn echtgenote/verloofde kan niet zomaar naar Marokko verhuizen. B. is geboren in België, heeft de Belgische nationaliteit en woont hier reeds haar volledige leven. Zij heeft haar volledig familiaal en sociaal leven in België uitgebouwd.

B. heeft hier een diploma als kinderverzorgster behaald en is tevens in die sector tewerkgesteld. Zij overweegt ook om nog hogere studies verpleegkunde te volgen; zij was niet geslaagd voor de ingangsexamens, maar zou hier later nogmaals aan willen deelnemen.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven aangezien zijn echtgenote/verloofde niet zou kunnen meegaan. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Het middel is ernstig.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is volgens de verwerende partij aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker de concrete motieven van de beslissing niet ontkent. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd, geeft de intentie om te huwen niet automatisch recht op verblijf. De verwerende partij laat verder gelden dat verzoeker de geëigende procedures zoals voorzien in de vreemdelingenwet moet volgen en dient te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verwerende partij ziet dan ook niet in om welke reden de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand zou moeten afwachten alvorens een bevel te kunnen geven, nu hij geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft. Er dient te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. Het gegeven dat verzoeker zijn intentie om te huwen heeft kenbaar gemaakt, zorgt er niet voor dat hij plots het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven. Op heden kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker volstrekt illegaal verblijft in het Rijk en er werd hem dan ook geheel terecht bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verder laat de verwerende partij gelden dat *in casu* geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kan worden aangenomen. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker vormt geen verboden inmenging in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden, maar enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8.2 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8.1. vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Langdurig illegaal verblijf maakt onmiskenbaar een schending uit van de openbare orde. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing dan ook niet in de weg. De verwerende partij is van oordeel dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten: verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoekers intentie om te huwen hem niet automatisch het recht geeft op verblijf. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij reeds volgens de Islamitische gebruiken is gehuwd met zijn echtgenote en dat hij een huwelijksaanvraag heeft ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van hun woonplaats. Hij woont momenteel in bij zijn toekomstige schoonfamilie. Verzoeker meent dat het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand diende te worden afgewacht alvorens hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten, anders had men evengoed dit bevel al vroeger kunnen geven. Verzoeker voert aan dat het terugsturen naar zijn land van herkomst een duidelijke hinderpaal uitmaakt voor het uitbouwen en het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Verzoeker geeft aan dat zijn verloofde/echtgenote niet zomaar naar Marokko kan verhuizen omdat zij hier geboren en getogen is, hier gestudeerd heeft en tewerkgesteld is.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner van Belgische nationaliteit een huwelijksaangifte hebben gedaan en dat er een onderzoek wordt gevoerd wegens schijnhuwelijk. Verzoeker woont in bij zijn toekomstige schoonfamilie. Er kan in de huidige stand van het geding niet worden uitgesloten dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan *“In casu kan verzoeker zelf wel terugkeren naar zijn land van herkomst, doch zijn echtgenote/verloofde kan niet zomaar naar Marokko verhuizen. B. is geboren in België, heeft de Belgische nationaliteit en woont hier reeds haar volledige leven. Zij heeft volledig familiaal en sociaal leven in België uitgebouwd. B. heeft hier een diploma als kinderverzorgster behaald en is tevens in die sector tewerkgesteld. Zij overweegt ook om nog hogere studies verpleegkunde te volgen; zij was niet geslaagd voor de ingangsexamens, maar zou hier later nogmaals aan willen deelnemen.”*

Verzoeker voert allerlei praktische bezwaren aan waarom zijn Belgische echtgenote zich niet naar Marokko zou kunnen begeven. Er kan echter worden aangenomen dat bij elke relatie waarbij de partners een verschillende nationaliteit hebben, praktische problemen rijzen aangaande het land waar zij zich zullen vestigen. *In casu* is elke partner opgegroeid en naar school gegaan in zijn eigen land en heeft die in zijn eigen land een familiaal en sociaal leven opgebouwd. Dit heeft verzoeker er niet van weerhouden om naar België te komen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat loutere praktische bezwaren en een tewerkstelling in België het voor verzoeksters partner onmogelijk maken om naar Marokko te gaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er daadwerkelijke hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een gezinsleven elders.

Waar verzoeker aanvoert dat hem reeds vroeger een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hier geen belang bij heeft.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een geldig visum.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker de Schengenzone is binnengekomen op 8 augustus 2009 in het bezit van een visum. De geldigheidsduur van dit visum is inmiddels verstreken en uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers paspoort geen uitreisstempel bevat, zodat verzoeker sindsdien in België is gebleven op illegale wijze. Verzoeker ontkent dit gegeven niet.

In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht geeft op verblijf. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inderdaad deze intentie heeft, maar dat er nog een onderzoek inzake een mogelijk schijnhuwelijk aanhangig is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET